

"Παρέα με τους Λύκους της Ναυπακτίας" του Κων/νου Δαβανέλου

Συντάχθηκε απο τον/την admin

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 2010 10:22 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 2010 19:52

Η παρακάτω ιστορία είναι απολύτως αληθινή και συνέβει ανήμερα τα Χριστούγεννα... Η επίσκεψή μου στην Κλεπά ήταν σύντομη και πρακτικά μόνο για 48 ώρες... Πολύ λίγος χρόνος για να απολαύσω την μαγεία της Κραβαρίτικης Φύσης και έτσι ακόμη και την μέρα των Χριστουγέννων αποφάσισα να την εκμεταλλευθώ... για ολιγόωρη πεζοπορεία. Δεν θα αποκαλύψω το μονοπάτι που ακολούθησα, γιατί δυστυχώς η Λαθροθηρία "καλά κρατεί" στην Ορεινή Ναυπακτία...

Πάντως όχι πολύ μακριά από τον δημόσιο δρόμο και ενώ πεζοπορούσα μέσα στο ελατόδασος, θέλησα να βγάλω μια φωτογραφία! Άφησα λοιπόν το μονοπάτι και ανέβηκα μόνο λίγα μέτρα πιο πάνω, μέσα στο πυκνό δάσος, όταν άξαφνα άκουσα υπόκοφο ποδοβολητό... Γύρισα το βλέμα μου προς το μονοπάτι και ...παγώνω! Ένας Λύκος έτρεχε αντίθετα στην κατεύθυνση που λίγο πριν ακολουθούσα εγώ! Αν λίγα δευτερόλεπτα πριν, δεν είχα αφήσει το μονοπάτι, θα είχαμε συγκρουστεί! Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα απο κοντά Λύκο, και πέρα από τον θαυμασμό που ένιωσα για την ρώμη του, δεν ντρέπομαι να πω ότι με κυριεύσε και ο αρχέγονος φόβος του ανθρώπου απέναντι του κορυφαίου θηρευτή των ελληνικών δασών... Και μέσα στην ένταση των στιγμών αντί να πιάσω την φωτογραφική μηχανή και να τον αποθανατίσω, άρχισα να ψάχνω για κάποιο χονδρό κλαδί ώστε να το χρησιμοποιήσω για προστασία απέναντί του (!!!)... Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα και χωρίς να αλλάξει ρυθμό στο τρέξιμό του, το μεγαλοπρεπές ζώο χάθηκε στο δάσος! Και εγώ ακόμη πάλευα να σπάσω ένα κλαδί από έναν ξέρακα, ενώ μέσα μου πάλευαν ο φόβος, ο θαυμασμός, η περιέργεια και η συγκίνηση. Δεν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα και ξανακούω το ίδιο ποδοβολητό... Γυρίζω πάλι το βλέμα μου στο μονοπάτι και τώρα βλέπω δύο λύκους να τρέχουν στην ίδια κατεύθυνση με τον προηγούμενο λύκο! Τώρα πλέον τα πόδια μου κόπηκαν... Και τα δύο αυτά ζώα ήταν εξίσου ρωμαλαία όπως το πρώτο! Άρχισα να φωνάζω και να κουνώ σαν ρόπαλο το κλαδί που επιτέλους έσπασα από τον πεσμένο έλατο... Κανένα από τα δύο ζώα δεν έδειξε κάποια αντίδραση - ούτε καν έστρεψαν το βλέμα τους προς το μέρος μου! Απλά συνέχισαν να τρέχουν με σταθερό ρυθμό και με λίγες δρασκελιές χάθηκαν στο πυκνό δάσος, εκεί που είχε χαθεί και ο πρώτος λύκος! Όταν κατάφερα να ηρεμήσω, κατάλαβα και πόσο ηλίθια φέρθηκα! Πλέον το μόνο που μπόρεσα να κάνω ήταν να φωτογραφήσω τα χνάρια τους στο μονοπάτι! Και όσο περνούσε η ώρα συνειδητοποιούσα την ανεπάντευχη τύχη μου! Το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δώρο που μου έγινε ποτέ, μου το έδωσε η Μάνα Φύση! Και εγώ εν μέρει το κατάστρεψα... Θα μπορούσα να έχω καταπληκτικές φωτογραφίες από αυτήν την ... συνάντηση! Και τώρα έχω απλά μια φωτογραφία απο "ντουρό"...

"Παρέα με τους Λύκους της Ναυπακτίας" του Κων/νου Δαβανέλου

Συντάχθηκε απο τον/την admin

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 2010 10:22 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 2010 19:52

http://konstantinosdavanelos.blogspot.com/2009/12/blog-post_28.html